

АНАСТАСІЯ НІКУЛІНА
ОЛЕГ БАКУЛІН

Колись четверо підлітків пообіцяли одне одному дружити все життя. «Все буде добре» — таким було таємне гасло Сашка, Антона, Марічки й Каті. Але доросле життя змінило їх. Успішний бізнесмен Сашко, а нині Алекс, повертається з Америки. Він випадково зустрічає Марічку в супермаркеті. Колишня красуня мала вигляд старої та втомленої жінки. Алекс хоче допомогти подрузі. Однак Марічка вже сплела підлу й хитру схему, щоб використати Алекса.

Вона піде на все заради грошей...

Долі чотирьох друзів знову переплітаються.

АНАСТАСІЯ НІКУЛІНА
ОЛЕГ БАКУЛІН

ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ

ВСЕ БУДЕ ДОБРЕ

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4726-0

9 786171 247260

від лауреатів конкурсу
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

АНАСТАСІЯ НІКУЛІНА
ОЛЕГ БАКУЛІН

ВСЕ БУДЕ
*D*ОБРЕ

УДК 821.161.2
Н65

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайн обкладинки агентства «*TIM+*»

ISBN 978-617-12-4726-0

© Нікуліна А., Бакулін О., 2017
© DepositPhotos.com / S-E-R-G-O, обкладинка, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2018
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2018

ПРОЛОГ

2018 РІК

— А трясця твоєї матері! Ти що тово робиш, бузувіре, грум би тя побив? — скажений вереск розрізав літню спеку, зігнавши з гілляччя сонне птаство.

— А шляк би тя трафив, псяча кров! — скоцюрблена бабця в червоній хустині продовжувала лаятися, розмахуючи ціпком.

Хлопча скочило на ноги, випустивши з рук гострий камінець. Карі оченята перелякано шукали шляхи для відступу, але ноги наче відняло. Так ставалося щоразу: варто було лише вскочити в халепу! Тим часом жінка, яку старість змусила зігнути до самої землі, стрімко подолала відстань між ними та зупинилась, наче вкопана, за крок до паркану.

Колись це була звичайна рабця¹, що оточувала сільський цвинтар. Але люди завжди шукали коротший шлях, тому сьогодні загорода рясніла провалами, крізь які можна протиснутися самому, з родиною та ще й тачку з труною провезти. Місцями сітки не було взагалі — лише два стовпи й направляючий дріт, привалений до землі. Біля такої межі й зупинилась дев'яностолітня Параскевія, хапаючи роззявленим ротом холодне повітря. Її загнутий ніс активно ворухив широкими ніздрями, наче приношуючись до хлопця. Вицвілі блакитні очі загрозливо блищали, загостре підборіддя презирливо здригнулось: чужинець!

Вона вже підняла ціпок, щоб уперішити бісового сина по спині («абись знав, як збитки робити»), коли побачила могилу, біля якої стояв малий. По кутах — кілочки, на горбі — лампадка та маленький кам'яний стовпчик замість хреста. Видно, що робили нашвидкуруч і абияк, бо з ім'я-прізвища померлого залишилися лише три літери «А Н А» та рік смерті — 2008. Зате

¹ Металева сітка для огороження територій.

епітафію погода й час чомусь пошкодували. Стара напружила підсліпуваті очі, вдивляючись у напис: «Спи, синку, доки сонце заходить за обрій: зустрінемося знову, коли все буде добре». Саме в цьому місці й намагався щось вишкрябати той хуліган.

Старечий запал кудись зник. Баба Параня опустила ціпок і покрутила головою, переконуючись, що могила дійсно знаходиться за ледь помітною межею кладовища. Тоді тричі перехрестилася: «Свят-свят-свят», — сплюнула через ліве плече та пошкандибала геть.

Хлопець видихнув із полегшенням: ноги вже його слухалися. Однак наступної миті він знову стрепенувся, адже з-за сусіднього надгробка вийшла молода жінка.

— Юрчику, що сталося? — вона провела поглядом Параскевію, яка ціпком зігнула зграю круків з високого білого хреста, й обернулася до сина.

— Бабці не сподобалося, що я зробив.

— І тому вона на тебе накричала?

Хлопець кивнув.

— А що ти такого зробив?

Юрчик показав на похилену могилу, де слова «все буде добре» вкрилися шрамами від гострого камінця. Наче якийсь школяр наполегливо намагався закреслити зайві літери.

— Синку, — жінка здивовано підняла брови. — Нащо ти це зробив?

Хлопчик похнюпився.

— Я чув, як ти казала, що ці слова роблять усім боляче. Я хотів, щоб їх більше не було.

— Сонечко, я не це мала на увазі...

Зловісне каркання збило її з думки. Жінка з острахом обернулася на звук. Важкий чорний крук каркнув ще раз, перебираючи лапками на потрісканому монументі з напівстертими польськими цифрами. Жінка глянула праворуч, потім ліворуч. Звісно, старий саморобний хрест не міг зберігатися стільки часу. Це, можливо, навіть не той самий монумент і навіть не той самий цвинтар. Але щось усередині підказувало: це те місце. Саме тут вони, четверо друзів, убили та закопали Гектора.

РОЗДІЛ I

Зазнати світу

1985 РІК

1

— А-а-а-а! А-а-а-а! А-а-а-а!

Руки відвалювалися: здавалось, малий важить цілу тонну та зараз просто вислизне на землю. Катруся помахала головою, відганяючи від себе лихі думки. Коли ж він замовкне? Від пронизливого дитячого вереску в неї сіпалось око. Було відчуття, що її голова наповнена тим виском по самі вуха: ще кілька звуків — і вона просто вибухне.

— А-а-а-а! А-а-а-а!

Дівчинка переклала малого у візочок та видихнула. З онуком цьотки Люби, піврічним Марком, вона сиділа не вперше. І, враховуючи те, що більше ніхто з малим крикуном залишатись не бажав, точно не востаннє. Його рідна мама — пухка, як булочка, білявка Светка — поїхала до Львова в університет, а замість диплома привезла рожевий згорток у пелюшках. Цьотка хапалась за серце та від перших півнів і до смерку кляла гулящу дочку, тому вдома Светка не затрималась: залишила записку, що їде довчитися, а малого лишає бабусі. Ох, і наслухалися тоді сусіди... Катруся саме проходила поряд — несла від мами з магазину гречку додому, заглянула до візочка, побачила величезні блакитні очі та не втрималась від захопленого:

— Який гарнюня!

Марко чомусь затих і навіть посміхнувся дівчинці. А цьотка Люба з того дня всіма правдами, неправдами й цукерками

вмовляла Катрусю посидіти з малим, бо, бачте, тільки біля неї він сміється.

— А-а-а-а!

Блакитні очі швидко наповнювалися сльозами, а замість посмішки маленькі губенята кривились у плачі. Дівчинка зітхнула: і чого їй так не щастило?

Поруч прогуркотіла хижка чорна машина, здіймаючи густу куряву. Біля хатини баби Гані вона зупинилась і вимогливо просигналила. Катруся, продовжуючи гоїдати візочок, підійшла ближче й побачила, як із заднього сидіння високий чорнявий чоловік витягає як дві краплі води схожого на нього хлопця її віку. Останній опирався як міг: молотив ногами в повітрі, здається, навіть намагався ревіти, але чоловік був сильніший. Віддерши малого від машини, він голосно гримнув дверцятами та поліз до багажника. Хлопець же всівся просто на землю й бив по ній кулаками:

— Я нікуди не піду!

Катруся скривилася: голос — ну точно як у Марка.

До хлопця підійшла втомлена чорнява жінка, мабуть, мама, та почала його вмовляти піднятися, але той пручався ще більше, щось буркочучи собі під ніс. Дівчинка гмикнула та повернулася до візочка. Цьому городському нюні в Бистриці буде важко.

Із сусідніх хат визирали цікаві хазяї, розглядаючи новоприбулих. У вікнах то тут то там з'являлися обличчя дітлахів, яких одразу змінювали старші, але не менш допитливі.

Тим часом до малого підійшов батько, рвучким рухом поставив його на ноги, повісив рюкзак на спину, ще й добряче струсонув. Катруся захихотіла, затуляючи рот долонькою. Хлопець зник за дверима, баба Ганя обійнялась із чоловіком та жінкою, про щось стиха пошепотілась і зачинила хвіртку. Пара зникла в машині, і чорний звір загарчав, від'їжджаючи від хатини.

Дівчинка повернулася до візочка та ледь стримала щасливий крик: Марко солодко спав. Катруся усміхнулась, усідаючись на лавочці біля дому. У блакитному небі над головою поважно пливли білі острівці хмар, цьотка пообіцяла принести цілу шоколадку, у портфелі чекала свого часу новесенька розма-

льовка. Дівчинка підставила обличчя теплим сонячним променям: може, сьогодні їй таки щастить?

2

Набурмосений хлопець на ім'я Сашко ще не знав, що його приїзд приверне увагу доброї половини села. Він витримав бабусині обійми й почалапав до будинку. Зайшов у першу ж кімнату, опустився на вицвілий тапчан і просидів там, поки за ним не прийшли.

— Ну, і чого тут сам сидиш? — бабуся скуйовдила хлопцю волосся. — Батьки поїхали, не хотів з ними прощатися?

Сашко заперечно похитав головою.

— Що ж у вас там, у місті, сталося? — зітхнула бабця. — Добре, ходімо, годувати тебе буду, а то геть змарнів у своєму гóроді. Негоже гостям у сінах¹ сидіти.

Кухня виявилася досить просторою, хоч і дивною для міського хлопця. Замість звичної газової плити — цегляна мурованка² на дрова, замість холодильника — дверцята в підлозі, звідки віяло прохолодою. Невеликий дерев'яний стіл межував з ліжком, накритим рядном. Ганна Богданівна («називай мене баба Ганя», — наказала вона) розповіла онуку, що взимку в кухні тепліше спати. А потім поставила на стіл сковорідку з варениками зі шкварками. І Сашко одразу забув про всі свої проблеми, у дві руки наминаючи смакоту. Після салатів, каш та іншого здорового харчування, якими годувала його мама, звичайні вареники виявилися неймовірним делікатесом.

Дочекавшись, поки онук розправиться з варениками (а потім сирником та узваром), баба Ганя відвела його до простої кімнати.

— У цій світлиці ти будеш жити. Розбирай речі, а я сходжу за чистим рядном.

¹ Нежила частина селянських хат і невеликих міських будинків, що з'єднує жиле приміщення з ганком, рундуком, верандою або ділить будинок, хату на дві половини.

² Піч.

— Бабо, — зупинив її Сашко. — А що таке «світлиця»?

— Ой леле! — сплеснула в долоні старенька. — Ну так покій же оцей.

— А-а... Ясно, — кивнув Сашко, хоча ні слова не зрозумів.

«Мабуть, бабуся вже старенька. От слова в неї і плутаються», — подумав хлопець і вирішив більше не розпитувати. Минулого року він два місяці хворів на краснуху та перечитав не тільки свої книжки, але й деякі батькові. Найбільше йому запам'ятались якісь хвороби, пов'язані з планетою Венерою, про хвіст у дітей та дисоціативні розлади¹. Напевно, на це останнє і хворіла баба Ганя.

Бабуся принесла рядно — ним виявилось біле простирало, — застелила ліжко й, трішки накульгуючи, пішла поратися на присадибній ділянці.

Сашко залишився знайомитись із кімнатою. Проста, але простора, завішана вишитими рушниками — бабусина робота, — з маленьким вікном із білим тюлем кудись у зелень, мальованим портретом сумної жінки над ліжком та дивним запахом молока в повітрі. Хлопець пересів на ліжко з брунатними бильцями. Матрац одразу приємно прогнувся, на відміну від його власного — твердого, проте, як казала мама, корисного для хребта. Біля ліжка стояла тумбочка та невеличке крісло, застелене бордовим килимком. Протилежну стіну підпирала широка лакована шафа: зі скляних дверцят визирали біло-голубі тарілки й кришталеві чарки. Навпроти вікна стояв лакований стіл, застелений білою скатертиною та цератою² зверху.

Хлопець задоволено потягнувся. У селі виявилося не так погано. Можна буде спати досхочу, не чистити зуби та читати. А як доведеться щось допомогти — що ж, допоможе. Хлопець потягнув блискавку на ранці й витягнув «Пригоди Тома

¹ Органічний дисоціативний розлад характеризується тимчасовим, частковим чи повним порушенням нормально інтегрованих функцій пам'яті, усвідомлення істинності свого «Я» і безпосередніх відчуттів моторної поведінки, у результаті якого певна частина цих функцій втрачається.

² Клейонка.

Сойера і Гекльберрі Фінна». От зараз прочитає трохи — ще краще стане. За прочиненим вікном шебетали птахи, глухо валували сусідські пси, шумів кам'янистий потічок. Природна коліскова змусила хлопця вмотитись зручніше й заплющити очі. Лише на хвильку.

3

Сашко прокинувся від голосного пронизливого звуку. Надворі панувала густа темрява, голова гуділа, на правій щоці відбився червоний слід подушки. Хлопець підхопився: серце важко гупало в грудях. За кілька хвилин пам'ять наздогнала події вчорашнього дня — він заспокоївся та присів на край ліжка. Для того щоб знову підскочити від невідомого звуку десь на вулиці.

— Що це? — пробурмотів, мимоволі мнучи краєчок ковдри в руках.

Сашко ніколи не був боягузом. Він сам частенько розповідав страшні історії в колі друзів, підсміюючись, коли слухачі тіпались від будь-якого стороннього шуму. Однак зараз йому було не до сміху.

Звук пролунав знову, але цього разу Сашко був до нього готовий. Наче скрик, не пронизливий — швидше огидний. І десь там, далеко, за кілька будинків. Цікаво, воно може добратися сюди? А наступної миті рипнула підлога в сусідній кімнаті. Хлопця наче вітром здуло під ковдру. Міцно стискаючи в руках книгу, як зброю, Сашко вистромив носа з-під ковдри й утупився в темряву. Ось рипнула підлога десь за стінкою, слідом дзенькнуло щось металеве, а далі бліде світло, миготливе та неприродне, почало пробиватися крізь шпарину під дверима. Усе ближче й ближче.

У голові одразу промайнула історія, що колись розповідав рудий Ілля із сусіднього двору. Про Писарчуків — родину, з якою дружив батько. Одного дня мама, тато і двоє дітей просто зникли, залишивши розчахнуті двері й розкидані речі. Ілля казав, що їх викрали інопланетяни, про яких він читав у журналі. Начебто сусіди чули шум і бачили миготливе світло,

а зранку Писарчуків уже не було. Сашко тоді підняв хлопця на сміх: Ілля був іще тим фантазером. Однак коли сам спробував розпитати батька, той раптом посерйознішав і наказав більше ніколи не зачіпати цієї теми.

Спогад стрілою увірвався в запалений мозок: хлопець уявив, як триногі істоти забирають його у свій корабель, що нагадував тарілку з-під борщу, і вони летять на планету, де всі мають шупальці — принаймні так писали в журналі. Далі в голові виник образ батька, серйозного й відстороненого, а ще — засмученої мами, яка більше ніколи не годуватиме його вівсянкою по суботах. Зрадлива сльоза побігла щокою. Сашко міцніше вхопився за книгу. Він так просто не здасться! Він нікуди не полетить!

Підлога рипнула гучніше, і двері з протяжним стогоном прочинились. Увесь Сашків запал кудись щез, і хлопець перелякано замружився.

— От же ж лиха година! — почулося з порогу, і малий підняв голову.

— Сашку? А ти чого не спиш? — здивовано запитала бабуса. І сама собі відповіла: — Це я тебе розбудила? Пробач старій. Геть забула, що залишила в цій кімнаті гроші. Треба сусідці за молоко віддати, — баба Ганя усміхнулась.

У світлі гасової лампи, яку тримала жінка, її обличчя мало неприродно блідий вигляд. Наступної миті в коридорі загуркотіло щось металеве, і Сашко знову здригнувся.

— Бровко, ану лишися того відра! От ти зараз у мене отримаєш! — розсердилася бабуса і вийшла з кімнати.

«Пригоди Тома Сойера і Гекльберрі Фінна» впали на підлогу, а хлопець закутався в ковдру й не стулив очей до самого ранку.

За ніч Сашко встиг добре обдумати ситуацію та пройти всі стадії прийняття невідворотного. Батьки вирішили його позбутися? То й нехай! Вони ще пошкоднують про свій дурний учинок, будуть сумувати й плакати за ним. А він лише сміятиметься їм у відповідь. У Бистриці буде ще краще, аніж удома.

Бабця йому дуже рада, тож зробить усе заради внука. Хоч це й село, але тут точно знайдуться нові друзі, а ще — нові пригоди й незвідані місця. Адже, якщо відкинути упередження, Бистриця знаходилась за багато кілометрів від його домівки. Це наче нова країна — ні, навіть планета, яку можна вивчати й підкорювати. А значить, нудно точно не буде.

— Тобі, Сашку, доручається надважлива місія — дослідити нову територію! — урочисто прошепотів собі малий.

І сказане йому шалено сподобалося. Зрештою, у Львові в нього було багато друзів, він хлопець веселий і комунікабельний (так говорила про нього класна керівницка), тож тут проблем із новими знайомствами точно не буде! Допоможе бабусі — заслужить її повагу. А потім — батьки самі проситимуть його повернутися, і він ще добре подумає, чи потрібні йому ті зрадники! Хлопець до ранку крутився на перині, уявляючи, як мама з татом наввипередки вмовляють його повернутись додому, а він відмовляє їм із високо піднятою головою.

5

У Бистриці сонце вставало раніше, ніж у рідному Львові, та завзято будило місцевих до роботи. Сашко вийшов із хати й солодко потягнувся. На подвір'ї брунатні кури заклопотано порпалися в землі під чуйним керівництвом червоночубого білого півня. Просто біля хати розкошував крислатий горіх, майже торкаючись землі нижніми гілками. Праворуч, за парканом, височіли яскраво-зелені стовбури кукурудзи, яка тільки-но пустила волохаті кінчики, рівні рядочки буряків, пахучого кропу, петрушки та мереживні хвостики моркви. Грядки з картоплею захопив липучий будяк, і тепер важко було розібрати, де корисний овоч, а де — шкідник. Попід парканом, зацікавлено визираючи до сусідів, розсипалися колючі кущі малини. Сашко не втримався від спокуси та зірвав кілька ягід, попікши собі руку: під малиною, хитро маскуючись, височіла здоровенна кропива. Хлопець розсердився й витоптав кусючу розбишаку, звільнивши смакоти від загарбника.

Знайшовши олію, Сашко змастив рипучі двері до своєї кімнати. Виніс із кімнати килими й витріпав їх, уявляючи, як розправляється з невідомим суперником. Трясь-трясь — аж луна йшла. Повернув килими й протер шибки вологою ганчіркою. Пройшовся туди-сюди — і залишився задоволеним результатом своєї роботи.

— Ой леле! Оце онучок, оце молодець! — не могла натішитись баба Ганя. — Від того скрипу спокою нема. Бровко пробіжить, а мені вже — наче ціла хата людей.

Почувши своє ім'я, Бровко, великий сірий пес невідомої породи, чкурнув на вулицю.

На хвилі робочого ентузіазму Сашко відремонтував лійку, вориння¹ для курей та допоміг пересадити кущі смородини. До обіду хлопець відважно боровся з колорадськими жуками й познайомився з дерев'яною конструкцією з обшарпаною зеленою фарбою — туалетом, де ледь не провалився у смердюче відро. Зрештою сів за стіл: на подяку бабуся спекла пишні пироги з капустою та картоплею.

— Притомився, мабуть? — поцікавилась баба Ганя, коли Сашко ліниво відсунув від себе пусту тарілку. — Тут неподалік є ставок. Не те що наш зворик². Може, хочеш піти скупатися?

Хлопець глянув за вікно: сонце висіло в zenіті, змушуючи Бровка дивитись на світ з-поміж лопухів із висолопленим язиком, — та погодився. Отримав від бабусі чіткі вказівки довго у воді не сидіти й не заблукати, узяв рушника й вийшов на перше знайомство зі своїм новим тимчасовим домом.

Бистриця зустріла Сашка заболоченою дорогою й зацікавленими поглядами. Хлопець упевнено крокував зеленою вулицею, роздивляючись місцеві хатини. Усі — наче з одного тіста ліплені й такі різні водночас. Оточені парканами з гілок чи старих дошок — більше для краси, ніж для захисту, — білолиці, під чорнявими стріхами, з дерева чи з білої цегли. У кого — повні рожі в тіні розлогих груш, яблунь, вишень та черешень,

¹ Огорожа.

² Потічок, потічок з ярм.

у кого — зелень по коліно. Коло деяких хатин стояли дерев'яні гойдалки. У дворах на ланцюгах дрімали кудлаті пси, відганяючи хвостами великих чорних мух. І з кожного подвір'я пара-дві очей проводжали хлопця. Молодші здивовано вивчали Сашка, а старші відкладали справи й дивились услід, про щось неголосно перемовляючись. На перших двох вулицях, які минув хлопець, це викликало посмішку, однак потім від надмірної уваги почала свербіти спина.

Чого вони витріщаються? У нього що, сіно на голові? Сашко ковзнув долонею по волоссю. Та ні, наче чисто. А, здавалось, могло потрапити, коли біля курей порався. Де вже той дурний ставок?

— Ой! — пролунало поруч, і Сашко різко зупинився. Перед ним на відстані двох долонь стояло дівча в блакитній сукенці.

— Я тебе не помітила. Вибач, — тихо промовила, відступивши на два кроки.

— Та ти той... Нормально все, — Сашко розирнувся. Вони ледь не зіткнулись чолом до чола. — Я до баби Гані на літо приїхав, от ставок шукаю. А у вас тут навіть вказівників немає.

— Вказів... що? — дівчинка здивувалася.

— Ну, писало б «Ставок» і вказувало б, де він, — хлопець скуйовдив волосся, згадавши, як мама вчила бути ввічливим із незнайомцями. — Я Сашко. А тебе як звати?

Дівчина усміхнулась.

— Катруся. Так ти загубився?

— У нас я б точно не загубився!

— А у нас — це де? — поцікавилась дівчина й сама собі відповіла: — А-а-а, — і, наче цього було мало, повторила ще раз: — А-а-а...

— Це ще що значить? — Сашко спохмурнів. — І чому всі на мене так дивляться?

— Просто ти — інший. Одразу видно.

— Який ще інший? — здивувався Сашко.

— Ти городський.

— Ніякий я не городський, а нормальний! — наїжачився хлопець. — А будеш обзиватися, то розвернись і піду!

— Ні, чекай, — пирснула в кулачок Катруся. Який же ж цей хлопець чудний. — Городський — це значить нетутешній.

Сашко уважно подивився на співрозмовницю: звичайна дівчина, можливо, навіть молодша за нього. Русяве волосся зібране хвостиком у дві чорні резинки: одна біля голови, інша — ближче до кінчиків. Сукенка надималася від вітру, руки міцно стискали старий шкільний портфель. Густа гривка ховала зацікавлений погляд. І світло-зелені очі.

— Вгадала. Зі Львова я.

— Ого. Далеченько. А я тут живу, — Катруся спідлоба роздивлялася хлопця.

Чорнявий, блідий, синьоокий. Файний. Він міг би їй сподобатись, якби не... Дівчина опустила голову й шарпнула себе за хвостик.

— А це... Гм... Це що? — хлопець показав пальцем на будівлю поруч.

На старому фасаді висіла новесенька вивіска «Народний дім комсомолу села Бистриця».

— Клуб. Вечорами тут усі збираються і танцюють.

— Класно! — вигукнув Сашко й обернувся до дівчини. — І ти теж?

Катруся відвела погляд.

— Я? Ти що! Мені тільки одинадцять. Та і не вмію... Та й там лише дорослі танцюють, — і додала тихцем: — І ті, у кого є пара.

— А я от танцюю! Ну як танцюю — ще вчусь... Але вже скоро рік, так що щось та й умію.

— Ого! А що?

— Бальні танці.

— Бальні танці, — мрійливо повторила Катруся.

Одразу уявилась велика зала, наповнена людьми, лунає музика, і вона серед усіх, така чепурна, кружляє, і кружляє, і кружляє... В обіймах... Не можна! Не можна! Дівчина знову шарпнула себе за хвостик та опустила погляд.

— Ну, а ще що у вас є? — поцікавився Сашко, згадуючи про свою нову роль дослідника.

Катруся вкотре перехопила погляд синіх очей, знітилась і несподівано для себе випалила:

— Хочеш, покажу?

Сашко глянув на Катрусю й усміхнувся.

— Хочу.

Вони легко знайшли спільну мову. Катруся виявилась тихою та скромною дівчиною, і на її фоні веселий і впевнений у собі Сашко здавався лицарем, що прийшов рятувати принцесу від дракона. Правда, з драконів були лише корови, та й принцеса тільки-но перейшла в сьомий клас...

От тільки Катруся чомусь не наважилася розповісти про те, що бачила Сашка ще вчора, під час приїзду, і він здався їй не таким веселим і добрим, як при цій зустрічі. Щоб викинути з голови дурні думки, нова подруга завзято показувала хлопцеві Бистрицю у всій красі.

— Біля твоєї баби вуйко Микола живе. Він добрий — якщо коней пасеш, дозволяє на них кататись, але після того все болить. Цьотка Оксана корів має. Мама в неї молоко бере. Я люблю молоко!

— І я!

— Тут будинок учительки, але її зараз нема. Вона на літо в місто їде. Хлопці розказували: якимось залізли до неї — так там нічого цікавого нема, тільки купа книг.

— Я люблю книги. Особливо пригоди!

— Так, зараз мовчи, — дівчинка притулила палець до губ. Сашко кивнув. За кілька кроків Катруся всміхнулась. — Ну все, тепер можна. То була хата баби Стефи. Мама каже, біля неї тихо треба ходити, бо почує й до себе забере або який прокльон нашле. Вона — бісиця!

— Хто-хто?

— Відьма. До неї з міста постійно приїздять — вона всім помагає. А ще в неї чорт у помічниках — худобу глядить і город.

— Жартуєш! — здивувався Сашко.

— Ні! Он там у кінці вулиці я живу. З мамою. Вона в магазині працює — тут недалеко.

— Класно. А тато ким?

Катруся на мить замовкла й відвернулась. А потім махнула рукою вбік і перебільшено весело додала:

— А он там — хлопці в козаків-розбійників гуляють. Можеш піти до них.

— Ще встигну, — Сашко копнув камінчик. Уміє ж він пхатися не у свою справу. — Ух, який сад великий! Чий він?

— Цьотки Гальки, тут морелі¹ файні: грубі, чорнющі, якраз скоро досягнуть. Там збоку діра є — можна пролізти. Цьотка кричить і лається, що пса спустить — то вона так лякає. Та й пес здох ще минулого року. Вона сама стара вже, збирає з нижніх гілок і то не собі, а на продаж.

— А тут ніхто не живе? — хлопець показав рукою на напіврозвалену хату.

Вікна загрозливо шкірилися розбитим склом.

— Туди краще не ходити. Там вуйко² повісився.

— Ого! А чого?

— То мама краще знає. Я так добре не згадаю.

За розмовою діти дійшли до води, і Сашко з задоволенням вдихнув прохолодне повітря.

— От тобі і став. Не дуже великий, але тут глибоко. Запливати далеко не можна, бо батьки сваряться. Хлопці тут рибу вудять. Отакених карасів! Мама таку смачну юшку варить! Ти вмієш ловити рибу?

— Та ні. У нас ніде було.

— Хлопці тебе навчать, як схочеш. А що у вас цікавого є — у Львові? — запитала нарешті Катруся, коли діти, нагулявшись, присіли на лавочку навпроти магазину.

— Ну, багато чого. Там мої друзі, ми часто м'яча ганяємо або в хокей.

— О, в нас теж у хокей гуляють. Якщо зима холодна і ставок промерзає повністю. Останні зими теплі, того...

— А в нас можна кататися цілий рік! І парки в нас гарні — такі великі, як ліс. А ще старі трамваї їздять. Їм десь сто років.

¹ Абрикоси.

² Дядько.

Але вони спеціально старі. У Львові взагалі все старе, але від цього тільки краще.

— У нас, якщо щось старе, то його викидають. Бо воно ламається, і від цього може бути зле. От Оксанин тато не послухав мою маму й поліз на горище по старій драбині. Вона зламалася — і тепер вуйко Василь лежить у лікарні.

— У мене теж є горище. Там багато старих речей. Тато не любить, коли я туди залажу. Каже, що там небезпечно. Але я небезпеки не боюся! Дивися, що там знайшов!

Сашко витягнув із кишені тьмянний металевий значок. Потер об штани — і емблема у вигляді меча на щиті зблиснула на сонці, пустивши сонячного зайчика прямо Катрусі в очі.

— Ого! Файний, — дівчинка затулила очі долонькою. — А твій тато де працює?

— У консульстві. Їздить в інші країни, знає багато важливих людей.

— Ого! — Катруся підняла брови.

— Дядя Жора каже, що тато кого хочеш переконає.

— Мою маму не зміг би — усі кажуть, що вона дуже вперта. А твоя мама яка?

— Нормальна, — Сашко спохмурнів.

Півроку тому він не пішов з Іллею гуляти та повернувся додому раніше. Якраз щоб почути скандал. Тоді він чекав, що тато переконає маму, вони разом весело сміятимуться з тієї дурної сварки, і все буде добре.

Час минув — і ось він у Бистриці, найкращому місці на планеті.

— Мені треба йти, — хлопець заховав значок у кишеню. — Бабуся просила, щоб я довго не гуляв. Мені сюди? — показав на вулицю праворуч.

Розгублена Катруся кивнула. Щойно вони так добре розмовляли, а тут раптом Сашко йде. Що вона не так зробила?

— Давай я тебе проведу, — запропонувала.

— Давай, — хлопець байдуже стенив плечима.

У зворотний бік вони йшли мовчки. Сашко крокував попереду, а Катруся дихала йому в спину, шарпаючи себе

за хвостик. Чому цей веселий хлопець раптом спохмурнів та замовк? Дівчина настільки занурилась у власні роздуми, перебираючи ймовірні та неймовірні варіанти, що прогавила момент, коли Сашко різко зупинився.

— Ой, — дівчина зойкнула, зіштовхнувшись із хлопцем. — Ой, — додала тихо, визирнувши з-за його спини.

Великий червоно-чорний півень із настобурченим чубом ходив по вулиці, раз у раз зиркаючи на високий дерев'яний паркан, до якого тулився худий світловолосий хлопець. Періодично жертва намагалася пройтись уздовж паркану до хвіртки, але півень одразу кидався на бідолашного, відганяючи на попереднє місце. Катруся пирснула зі сміху.

— Знову Гектор хлопців ганяє.

— Гектор? — здивувався Сашко.

— Півень. Гордість Іванюків, гроза села. Не кожен дорослий може до нього підійти.

Наче почувши своє ім'я, півень відкрив дзьоба. Та замість звичного «кукуруку» в нього вийшло бридке гучне клекотання. Щось схоже на звук, який так перелякав хлопця вночі.

— То це через тебе я півночі не спав? — Сашко розлютився. Підібрав край дороги довгу палицю й рушив на півня. — Ану йди сюди, Гекторе. Поговоримо, як хлопець із півнем!

Помітивши, що до нього хтось наближається, Гектор знову заклекотав, однак проігнорував загрозу. І даремно. Удар палицею прийшовся якраз по розгодованому тулубу. Півень відскочив убік та здивовано витріщився на чужинця. Хто насмілювся кинути виклик королю вулиць?

— Ану пішов звідси! — крикнув Сашко.

Гектор розправив крила й кинувся на хлопця. Однак Сашко був готовий. Як тільки півень налетів на нього, він зробив широкий пас палицею, але червоночубий забіяка легко ухилився, підскочив ближче та боляче дзьобнув нападника в ногу. Бридке клекотання пролунало майже під вухом, і Гектор почав скакати навколо хлопця, червоними крилами затуляючи все навколо. Сашко махнув раз, другий, але марно.

— Геть! Геть від мене! А-а-а-а! Відчепись! — він спробував утекти, та де там. Півень був усюди. Стрімко налітав зі всіх сторін і боляче дзьобав по незахищених місцях.

Сльози бризнули з очей, хлопець перечепився за камінь і впав на курну дорогу. Гектор одразу опинився поруч, приміряючись гострим дзьобом прямо в обличчя.

— Ану марш! — пролунало поруч, і півень відлетів на кілька метрів, наче м'яч. Ображено глянув на кривдницю, обтрусився й почалапав вулицею, ніби нічого й не сталося.

— Ти як? Нормально? Не забився? — Катруся турботливо схилилась над Сашком.

— Не забився, — відказав той, пошукав поглядом півня й повільно підвівся.

— У тебе щось на лиці...

— Усе добре! Я ж сказав: не забився! — крикнув Сашко, відштовхуючи Катрусю. Витер сльози з обличчя, обтрусив одяг. — Просто пилюка в око, і я зашпортався... У вас тут що дороги, що ями...

Він глибоко вдихнув, угамовуючи емоції. Треба ж отак перед незнайомими людьми, у чужому селі, у перший же день... Здалася йому та Бистриця? Що він собі навігадував? Дослідник, ага! Коли він уже повернеться додому?!

— А ти сміливий, отак на Гектора, — до них підійшов світловолосий хлопець. — Ця бестія навіть старших ганяє. Я вже думав через паркан перелазити, знов штани дерти. Даремно, Катрусю, тебе хлопці на футбол не брали. Удари в тебе — як у форварда.

— Та я й сама не знаю, що на мене найшло... — зашарілася дівчина.

Сашко уважно глянув на світловолосого. На півголови вищий, з усмішкою на губах, той мав вигляд звичайного сільського хлопця, типового Гекльберрі Фінна, який і по деревах лазить, і курей ганяє, і накапостити може, але разом з тим було в ньому щось магнетичне, що відганяло всі покарання за нароблені збитки. Сашко різко захотів із ним подружитися, стати таким же шибайголовою.

— Хвацько палицею махав, — похвалив його незнайомиць.

— Я вдома тенісом займаюсь. З палицею ще легше. У нас багато ворон і голубів — є де потренуватись.

— Тенісом? Удома? — здивувався хлопчина, і раптом його погляд прояснішав. — А-а...

— Що «а-а...»?

— Я в Бистриці всіх однолітків знаю, а тебе вперше бачу. Ти з отих.

— Яких «отих»?

— Городських.

Сашко розізлився:

— Що у вас з тими городськими? Іду вулицею — усі дивляться. А як що скажу, так зразу — городський.

У відповідь світловолосий розсміявся:

— Не ображайся. До нас рідко хтось приїжджає, тому кожне нове обличчя — це окрема подія, — хлопець простягнув долоню. — Я Антон.

Сашко глянув на світловолового, потім на його руку, потім знову на усмінене обличчя. Знушається? Та ніби ні... Ну й дивні вони всі тут!

— Сашко, — потис руку.

— Ти звідки? — поцікавився Антон, оглядаючи Сашка.

— Я зі Львова, до бабусі на канікули приїхав.

— Ого! Неблизька дорога. Уже з кимось подружився?

Сашко глянув на дівчину, що стояла осторонь, опустивши погляд.

— Та от, тільки з Катрусею...

— А ще мене зустрів. А значить, пів-Бистриці ти вже знаєш, — розсміявся Антон. — А ще як познайомлю тебе з Марічкою... Ой! — хлопець стрепенувся. — Зовсім забув, що вона мене чекає! Давай завтра зустрінемося, о дванадцятій, біля ставка!

— Домовились! — відповів Сашко. — Мені теж треба додому.

— До завтра! — Антон махнув рукою й помчав вулицею.

— Сюдою можна вийти до мого дому? — Сашко повернувся до Катрусі, яка заворожено дивилась услід даленіючій постаті Антона. — Чуєш?

— Що? А, так, можна. Ходімо! — дівчинка швидко пішла вперед, ховаючи розпашіле обличчя.

— Що це з нею? — пробурмотів Сашко й пішов слідом.

6

Антон швидко біг вулицею, стискаючи руки в кулаки. Чи дочекалась його Марічка? Ніколи не вгадаєш, що на думці в примхливої дівчинки: могла образитись і піти. Хлопець проминув одну вулицю, другу та вибіг на вигін. Де ж Марічка, вони ніби тут домовлялись зустрітись? Побачивши подругу на гілці грубезної старої аличі, хлопець із полегшенням зітхнув, заліз на дерево та вмовстився поруч.

— Знаєш, із ким я сьогодні познайомився? — обережно звернувся до мовчазної дівчинки.

— Ну?

— З новим хлопцем. Він із міста! Сашком звать! Приїхав недавно!

— З міста... — недовіжливо протягнула Марічка й одразу змінилась на обличчі. — А це цікаво!

— А знаєш, як ми познайомились?

— Кажі вже, — усміхнулась.

— Знаєш Катрусю Синицю? Ну, вона в кінці села живе...

— Це та, що її мама — продавчиня в нашому магазині?

— Ага! На неї собака напав, я почав його відганяти, а тут хлопець якийсь із-за рогу вийшов і... мені трохи допоміг.

— Ого, який же ти хоробрий!

— Та що там той собака, я й не таке можу, — гордо відказав хлопець, розхитуючись на гілці.

— Ой, Антончику, дивись: сонечко! — раптом зойкнула Марічка.

І справді, по краєчку її мереживного комірця повзло маленьке створіння.

— Марічко, йому два рочки, він сам мені про це сказав! — захоплено відповів хлопчисько, жартівливо нахиляючи рожевіле вухо до комашки.

— А що ще він каже? — Марічка кокетливо показала пальцем на комашку.

Хлопець знову нахилився до комірця й пошепки промовив:

— Каже, що ти гарна...

Антон підсунувся ще ближче й потягнувся до щічки дівчинки. Вона дочекалася моменту, коли от-от мав відбутися цей перший невинний поцілунок, та зі сміхом зіпхнула недолюгого залицяльника з гілки. Легко зістрибнувши за ним, відбігла на кілька кроків зі словами:

— Не доженеш, не доженеш! — і стрімголов помчала в ліс.

Розгубленому хлопцеві нічого не залишалось, як підвестись і побігти за дівчинкою. Марічка бігала набагато швидше, але завжди піддавалась Антону. Хлопець наздогнав її біля великого яру, де на самому краєчку всілась його обраниця, і захекано вмовстився поруч. Утікачка крутила в руках щойно зірвану ромашку.

— Чого квітку мучиш? — спитав обережно.

— Люблю я ромашки...

— А хочеш я тобі цілий букет назбираю? Хочеш, хочеш?

Хлопець схопився на ноги й уже готовий був бігти не тільки за ромашками, а й за трояндами з садочка тітки Галі, і за бузком бабці Оксани, і навіть на базар, куди з'їжджались молодіці з двох сусідніх сіл та продавали все, чим горди багаті.

Але цього разу дівчинка заперечливо похитала головою, загадково усміхаючись.

— Мені однієї ромашки вистачить, — дівчинка стала повільно, одна за одною, обривати білі пелюстки, бурмочучи собі під ніс: — Любить — не любить, любить — не любить...

Заведений хлопець вирвав із її рук обскубану ромашку і видер решту пелюсток одночасно, крикнувши:

— Любить!

Марічка дзвінко розсміялась:

— Чим доведеш?

— Хочеш, тобі грушок принесу, з городу тітки Ксені?

— А як вона на тебе свого Рекса спустить? — почала дратуватись Марічка. — Це тобі не якийсь дворняга, скажуть йому «фас» — одразу без штанів лишишся! Відкусить тобі носа, щоб знав, як за чужими грушками лазити!

— А от і ні! — Антон густо зашарівся, згадавши про кусючого Рекса. — Я не боюся собак!

— Ага, так як тоді, коли з дашка літньої кухні стрибнути намагався. Та так намагався, що й з місця не зрушив.

Антон ображено відвернувся.

— Ну гаразд. Принеси мені...

— Що? Я на все готовий!

Марічка нахилилась до вуха хлопця й ніжно прошепотіла:

— Перо з хвоста Гектора.

— Гектора?

У пам'яті одразу виринули події півгодинної давності. Коли півень притиснув хлопця до паркану, і тільки поява Сашка врятувала Антона від принизливого крику про допомогу. Зрештою, не так самого Сашка, як несподівана хоробрість Катрусі — що було ще образливіше, розкажи він комусь. Але показати свою слабкість перед Марічкою? Та нізачо! Тому хлопець витер носа об рукав сорочки і рвучко піднявся з трави.

— Ти точно цього хочеш?

Марічка вляглась горілиць і роздивлялась хмарки, що пролітали над головою.

— Точно-точно, іди вже.

І хлопець побіг шукати півня. Точніше, шукати, як можна взяти пір'я, оминувши власне зустрічі з його власником.

Марічці й діла не було до пера нещасного півня, але щоразу, як вона виголошувала свою забаганку Антонові, в очах хлопця спалахував шалений вогник. І він завжди приносив їй те, що б вона не побажала. На рік старший за дівчинку, білявий хлопець кохав її отим щирим дитячим коханням, яке дорослішало щороку.

Марічка заплющила очі й усміхнулась. Добре, коли тебе люблять.

Наступного дня, пополудні, Антон гордо представив свою подружку новим знайомим:

— Знайомтесь, це моя Марічка!

— Така вже й твоя! Я мамина й татова! — усміхаючись, відповіла дівчинка. Мружачись від яскравого сонця, вона розглядала незнайомого чорнявого хлопчика. І наче ціла Бистриця таких, але все ж він — інший, городський. Це як поїхати до родичів у сусіднє село. Ніби ті самі будинки, такі ж люди, але все ж різні звичаї, різне ставлення. З городськими завжди так було. Дивишся на них — і не знаєш, що вони бачать, про що думають, як будуть поводитись. А загадки були Марічці до смаку.

Дівчина скосила погляд на Катрусю, що стояла поруч. Проста як двері — усе на обличчі написано. Як і в Антона. Зате такі ніколи не обдурять, не зрадять, не покинуть...

— Привіт, — дівчину вивів із роздумів приємний голос. — Мене Сашком звать. Я зі Львова.

— Марічка з Бистриці, — усміхнулась дівчина. — О, Катрусю, і ти тут. Антон казав, що разом із Сашком тебе від собаки врятував. Пес тебе не покусав?

— Та ні, — знітилась дівчина.

Антон опустил очі, очікуючи ганебного викриття. Але Сашко був надто захоплений знайомством з Марічкою, а Катруся — надто сором'язливою, щоб розповісти правду.

— Ходімо зі мною на поле, тато, напевно, уже мене докричатись не може, — запропонував Антон.

— Ходімо, — відповіла Марічка. — Сашку, ви з нами?

— Ага, — Сашко усміхнувся. — Куди ви, туди й ми.

— От і чудово!

Сашко трохи відстав від решти, слухаючи, як Марічка про щось весело щебече з Антоном. Малим він випадково випив чарку горілки на татових іменинах, переплутавши склянки. Тоді йому пекло в грудях й паморочилось у голові. Зараз

хлопець відчував те саме, адже перед ним була справжня красуня: довге лискуче чорне волосся, маленький носик, яскраво-блакитні очі, пухкі малинові губи. За такою, напевно, навіть старші хлопці захоплено прицмокували вслід.

Нова дівчина була геть не схожа на Катрусю — витончена, тендітна, наче дзвіночок. Але Марічка вже подобалась Антону. Сашко добре пам'ятав, що коли батьки сварились, мама кричала про зраду, про зруйноване щастя. Він точно не буде чуже зачіпати! Добре, що є Катруся. Вона теж мила, завжди привітна, а ще — посмішка в неї гарна. Поки вона близько — все буде добре.

Хлопець наздогнав дівчинку та взяв її за руку. Катруся тихо зойкнула й подивилась услід Антону з Марічкою, які також трималися за руки:

— Смішні вони.

— Чого? Це нормально. Їм добре разом.

— А тобі це нащо? — Катруся кивнула на їхні переплетені пальці.

— Ти мені подобаєшся, що тут не ясно?

— Правда?

— Правда.

Дівчина хвильку подумала — і міцніше стиснула долоню.

У Катрусі була лише мама. Робота в магазині відбирала багато часу й енергії, тому, виговорившись за день, утомлена жінка не знаходила слів для доньки. Катруся прибирала хату, готувала їсти, поралась на городі, а мама за це приносила їй смаколики з магазину.

До приїзду Сашка дівчинка багато часу проводила на самоті. У присутності інших їй було важко — вона соромилась, шарілась, замовкала й забивалась у куток. Знайти друзів у селі було непросто. Бо куди б ти не прийшов — там про тебе вже знали: добрий ти чи поганий, пустиш сльозу чи вдариш у відповідь. Але зараз їй ніхто не проганяв і не сміявся. Діти швидко звикли одне до одного й майже щодня зустрічалися вчотирьох.

Літній день важко зачинав вечір. Задуха не поспішала пірнати за обрій услід за пекучим світилом. Волохаті сутінки теж були гарячі на дотик.

Антон зібрав усіх під гіллястою грушкою, з якої раз у раз за комір сипалися суха кора й дрібні гілочки.

— Антончику, розкажи страшну історію! А як не знаєш, то вигадай, — Марічка сиділа біля Антона та гризла насіння.

Її блакитні очі весело примружились, мовляв, спробуй налякай.

— Ну слухайте! Тільки вигадник із мене поганий, тому казатиму правду, — хлопець стишив голос, і друзі нашорошили вуха: гучний голос лише зіпсував би оповідку. — Коли наш клуб ще був закритим, на танці ходили в сусіднє село. Туди дві дороги було — коротка, але через старе кладовище, і довга — через міст. Але через міст ходити боялись, бо вночі там з'являвся Перейдень.

— Хто-хто? — перебила хлопця Марічка.

— Перейдень, — терпляче повторив Антон. — Він служив бісиці, яка до баби Стефи жила. Коли вона була молодою — до клубу ходила. Їй там сподобався хлопець, Максим, що на гармоніці грав. Але в нього вже була наречена. Відьма про це знала, та все одно почала залицятися. За це її після танців підстерегли подруги нареченої та побили. І так сильно, що ледве доповзла додому. І щоб помститись, викликала Перейдня. Кому він переходив дорогу — той мусив померти.

— Та ну, — пхкнула Марічка.

— А пам'ятаєш, де знайшли сина цьотки Василяни?

— Ну, на мосту, здається. Перепився та голову собі розбив, — невпевнено засміялась Марічка.

— Ні, то йому Перейдень дорогу перейшов!

— А як його впізнати? — запитала Катруся, мимоволі стискаючи руку Сашка.

— Він на вигляд як звичайна людина. Виникає нізвідки й намагається йти спочатку з тобою в ногу, потім навперейми —

і переходить шлях. Щоб упізнати його, треба поздоровкатись. Якщо відповідь — то звичайна людина, а як ні — треба тікати.

— Ти так розповідаєш, ніби сам бачив, — Сашко примружив очі.

— Ні. Сестра двоюрідна розказувала. Вони якось із танців вертались. Вирішили через кладовище не йти, бо ніч страшна була: повний місяць і жодної зірочки на небі. Але сестра тоді посварилась із хлопцем та пішла іншою дорогою, а компанія — через міст. Сестра додому нормально дійшла, а от решта...

— Що з ними? — шарпнула Марічка хлопця за рукав.

Катруся підсунулася ближче до Сашка. Кволу тишу порушували самотні цвіркуни. Густа ніч облизувала ноги приємною прохолодою. Блискучі зорі здавалися такими далекими й холодними, що хотілось набрати їх повні жмені й обкласитися з усіх боків.

— Ішли собі, сміялись і раптом побачили старезну бабцю. Вона йшла просто за ними. Здивувалися спочатку — то вже друга ночі була, — але не злякались. Іде, ну то хай іде собі. А стара пришвидшила крок і вже йшла зовсім поряд. Вони затихли, зиркають на бабцю. А вона все швидше і швидше йде. Перегнала їх на кроків десять і почала дорогу переходити. Дівчата закричали: «Переїдень», — і побігли вперед, сподіваючись обігнати стару. Один хлопець не розгубився і крикнув: «Дай Бо' щастя!» А бабця розвернулася до них і каже...

З тими словам Антон нахилився до дівчат і як прорече:

— Доброго здоров'я!

Катруся запищала від несподіванки, Марічка легенько вдарила хлопця по плечу, і Антон весело розсміявся. Сашко посміювався на пару з другом. Похмурий Львів раптом зробився далеким-далеким. Надворі розкошувало літо: наливалися тягучим соком яблука й груші, з лісу тягнулися солодкі пахощі малини, шелестіла м'яка трава під ногами, чисто вми-те чорничне небо щедро всипали зорі, ліси довкола схвально кивали чубатими головами. Поряд були нові друзі. Що ще потрібно для щастя?

ЗМІСТ

Пролог	5
Розділ I. Зазнати світу	7
Розділ II. Ухопив місяця зубами	30
Розділ III. Серце — не камінь	87
Розділ IV. Кому яке щастя.....	106
Розділ V. З Івана на пана	121
Розділ VI. Закрутити веремію.....	145
Розділ VII. Учорашньої води не доженеш	169
Розділ VIII. Глибока вода не каламутиться	205
Розділ IX. Докинути хмизу в жар	217
Розділ X. Вівсяний хліб, вербові дрова	238
Розділ XI. Немає тіні без світла	277
Розділ XII. Шукати вчорашній день	308
Епілог.....	315

Літературно-художнє видання

НІКУЛІНА Анастасія, БАКУЛІН Олег
Все буде добре

Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *Л. М. Шуст*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Т. П. Єфімовська*

Підписано до друку 20.06.2018. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 16,8. Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля».
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а. E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

книжкових

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Нікуліна А., Бакулін О.

Н65 Все буде добре : роман / Анастасія Нікуліна, Олег Бакулін. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 320 с.

ISBN 978-617-12-4726-0

Колись четверо підлітків пообіцяли одне одному дружити все життя. «Все буде добре» — таким було таємне гасло Сашка, Антона, Марічки й Каті. Але доросле життя змінило їх. Успішний бізнесмен Сашко, а нині Алекс, повертається з Америки. Він випадково зустрічає Марічку в супермаркеті. Колишня красуня має вигляд старої та втомленої жінки. Алекс хоче допомогти подрузі. Однак Марічка вже сплела підлу й хитру схему, щоб використати Алекса. Вона піде на все заради грошей... Долі чотирьох друзів знову переплітаються.

УДК 821.161.2